

Osmělil se: „Mohl bych se s tebou ještě někdy vidět? Víím, je to pitomé, že má žena je právě u tebe... Je to takové směšné...“

„Když si uděláš čas... Vlastně nic nenamítám,“ chtělo se mi křičet. Ale nahlas jsem řekla něco docela jiného: „Je to z mého profesního hlediska vrcholně nerozumné... A Miloslava by si to nezasloužila,“ zdůraznila jsem. Má slova však nebral vážně, již vystopoval v očích mou touhu. Jeho přítomnost mě velmi, velmi okouzila. Zaujal mě jako muž. Zároveň jsem se proklínala pro krajně neetické jednání, neslučující se s mým posláním, mým vědomím, mou praxí. Krajně nepřijatelné pro erudovanou psycholožku s certifikáty z psychologických výcviků, léta trénující sociální dovednosti a etiku práce s lidmi, jednoznačně v rozporu s étosem profese. Asi na takové úrovni, jako kdyby šel chirurg operovat se špinavýma rukama. Zavrženíhodné! Jako proradná, bezbožná Eva jsem se dotkla zakázaného jablka... Dábel, to on je tím svědkem. Našeptávač, světloňoš, samozvaný!

„Tady... Vezmi si mé mobilní číslo. Je důvěrné – a nezná ho ani má žena.“

Odvezl mě až k mému bydlišti. Nějak jsme se nedokázali rozloučit a seděli ještě chvíli v autě a šprýmovali o všednostech. Dlouho, velmi dlouho jsem se tak nepobavila s cizím mužem.

Proklínala jsem svou slabost. To se nemělo stát! Lichotil mi jeho zájem. Nabíjel mě. Nenáviděla jsem se. Hluboký lidský rozpor. Opovrhovala jsem sama sebou za každyčkový okamžik, který jsem s ním strávila... Podléhala jsem iluzi. Pošlapávala své zásady. Zpronevěřila se sama sobě!

Jsem ale jen člověk. Jak si to ospravedlnit? Že mi jako ženě scházela možnost nezávazného flirtu s přitažlivým svědčíkem? Přesvědčováním, že je to jen nevinné souznění?

Dábel se jako jedovatý had plíží kolem nevinných. Koho ze svých poslů vyslal? Do mých snů? Do mé reality?

Jistého Zvonimíra? Nebo snad Patrika, místního plemenného hřebce? Tady však zábrany doposud fungují, neboť co je v domě...

„A jsem na odpis!“ Svalila jsem se jen v osušce na rozestlanou postel. Marta odložila svůj rozečtený časopis.

„Nevypadáš špatně, ty spořádaná manželko...“ Ještěže mě nenazvala domácí puťkou.

Udivilo mě, že na mé nahé tělo hleděla jako nějaký zvědavý, natěšený mužský.

„S tvou udržovanou postavou, kdybys chodila cvičit, by se daly dělat divy. Prsa máš pevná jako mladá slečna,“ chválila mě.

„A teď směřuješ kam?“ chtěla jsem vědět, jakým směrem se ubírají její myšlenky.

„Myslím, že bychom měly někdy vyrazit za pořádnou zábavou. Posedět, pobavit se, na taneček... Co říkáš?“

Její ruka se mě začala něžně, opatrně dotýkat. Nesměle. Hladila ramena, sklouzla na prsa a citlivě stiskla nateklou bradavku. Pohlédla jsem na ni.

„Víš, že ti závidím? Budu muset držet dietu, abych byla štíhlá jako ty,“ laškovala a přitom mě políbila na levé ňadro. Laciné víno a touha mě i ji začala spalovat...

„Marto...“ Opatrně jsem se ohradila. Ve tváři jsem doslova zrudla. Její ruka směřovala na mé břicho a pak se nerozpakovala a nenásilně mi rozevřela sevřená stehna.

„Ne!“ vyjádřila jsem nejistě svůj nesouhlas.

„Už jsi byla s ženskou?“ ptala se, jako by neznala odpověď. Zнала ji. Nikdy!

Přisunula se blíž. Tělo na tělo. A vášnivě mě líbala. Obě jsme se přestaly ovládat. Vzrušila jsem se a nedokázala ji odehnat.

Nedokázala. Tak neskutečně žádostivá a zvědavá jsem v té vypjaté chvíli byla.

Nejněžněji jsme se prsty, ústy i hebkou kůží dotýkaly. Neskonale jemně.

„Vždycky ses mi líbila,“ šeptala ta neblahá vášnivá milénka. A já podléhala jejímu chtíči. I svému.

„Vychutnám si tě.“ Sklouzla mezi má stehna a svým mrštným jazýčkem se dotkla mého zvlhlého přirození.

Ani jedna z nás se už nedokázala ovládat a vzájemně jsme si působily nadpozemskou rozkoš.

„Ještě...“ Šeptala. Sténala blahem. Svými ústy jsme se probíjovávaly k vytouženému vyvrcholení.

Naše těla zachvátila vlna slasti. Jedna, další, ještě další...

Milujeme sladký, hříšný Řím! Jsme jen lidé. Vášniví, chybující, toužící.

Vnímala jsem jeho únavu. A také jeho touhu. Byl v ní skryt hluboký smutek okamžiku.

„Chtěl bys to?“ Zatoužila jsem po mužském doteku. Po nejněžnějším laskání, které mi scházelo.

„Cože?“ zeptal se trochu nevhodně, jako by nepochopil má slova.

„Víš, co jsem právě řekla?“

„Vlastně vím...“ Zvedl mě s lehkostí mohutného obra a přenesl na rozestlanou postel. Pak opatrně, aby nevydělil svou oběť, odkrýval kousek po kousku z mé nahoty, až se dostal na nejskrytější místa ženských tajemství. Byl neskonale jemný, téměř stydlivý ve své zkušenosti.

„Zhasni, prosím.“ Žadonila jsem po temnotě. Rděla jsem se jako malá holka na prvním vážném postelovém rande. Výčítky?

Tma nás uchopila. Rázem jsme proti sobě leželi úplně nazí a laskali se. Pomalu, stydlivě. Vychutnávali si vzrušení z dotyků a tření horkých těl. Jako v extázi jsem chvílemi hladila jeho vlasy, tvář, ramena, hrud'. On mě jazykem jemně dráždil na vztyčených bradavkách, jeho prstíky si našly cestu k mému zvlhlému přirození, které se před ním rozevřelo. Poštěváček nabobtnal touhou po slasti. Ovládlo nás bažení po rozkoši, po vzájemném nejhlubším splnutí.

„Prezervativ...“ špitla jsem tiše.

Měl ho. Jako by tušil, že se mu poddám.

Přestávali jsme myslet. Mimo jeho dotyky prostor neexistoval... Vstoupil do mě. Jeho pohyby ve mně roznítily ty nejbouřlivější pocity ženského těla.

Mocně jsem se přitiskla ke svému štíhlému, nádhernému milenci. Svými ústy jsem se k němu přisála tak majetnický, že sotva popadal dech. Ale neusnadňovala jsem mu jeho těžkou práci. Poháněla jsem ho k výkonům nadsamce. Jakmile zvolnil, přirážela jsem tak vášnivě, že měl co dělat, aby udržel zběsilý rytmus.

Po letech strádání jsem poprvé zažila s mužem svůj první, další a další orgasmus.

„Ty jsi orgastická bomba,“ divil se při šesté křeči mého celého Já. Políbil mě. „To máš pokaždé?“

„Ne, jen s tím, kdo si to zaslouží...“

Ranní probuzení bylo proloženo příjemnou únavou a chutí na dobrou snídani. Ještě jednou si vzal mé tělo. Poté jsme si dali horkou sprchu, navlékli na sebe oblečení a vyrazili mezi lidi. Už jsme opět byli ti seriózní lékaři na semináři, tvářící se nezúčastněně. O nočních ani ranních důvěrnostech nepadla ani zmínka. Byli jsme zpátky v reálném světě.

S Ivanem vyrážíme do krajského města za nákupy. Den bláznivé nákupní horečky... Vymetám všechny luxusní butiky v obřím nákupním středisku. Zkoušecí kabinka je mým druhým domovem.

„Jak se ti líbím?“

Procházíme se mezi vystavenou elektronikou, zahradní technikou až k potravinám. Stovky dychtivých nakupujících. Vášně nakupování. Novodobá droga.

Vracím se do oddělení textilu. Uchvátím šaty a sukni, které mě zaujaly, a běžím s nimi do kabinky.

„Ty mě rajcuješ,“ konstatuje Ivan, jenž na mě dychtivě hledí, jak se svlékám do kalhotek. Dotkne se mě, neodbytně hladí.

„Co blázníš, tady?!“ Cítím, jak vlhnu, vnímám, jak mu penis tvrdne v kalhotách.

„Pojď,“ tiše poručí.

Tak nemožné místo k milování si ani ve snách nedokážu představit. Neptá se. Uchvátí mě beze slova. Tiše sténám. Neočekávaný sex mě dvojnásobně vzruší. Jen pár metrů od nás jsou slyšet hlasy zkoušejících. Celá zčervenám vzrušením.

Když je po všem, uvědomím si bláznivost našeho počínání, a přesto ho políbím. Jsme praví exhibicionisté.

Když se procházíme po marketu, mám rázem pocit, že si nás zvědavě prohlížejí desítky očí... Ale není to pravda, každý si hledí svého.

Dny uplynuly zběsilou svižností. Přijížděla jsem jako Břét'ova kamarádka, odjížděla jako jeho milá. Ale nespali jsme spolu. K ničemu mě nenutil. Užívali jsme si své blízkosti.

Měla jsem samičí chuť po zběsilém sexu, šílela po orgasmu, ale zachovala jsem si tvář. A nešla pod svou cenu. Břét'a je tak hodný kluk... Ani nevlastní vzdušné zámky, ani nejezdí terénním vozem, ani nemá královské konto...

„Za dva týdny mám cestu tam k vám. Piš, volej co nejvíc,“ loučil se.

Začínal podzim.

Zasnila jsem se...

Do týdne jsme spolu spali. René Santini-Wolf mě unesl do penzionku někam do hor a tam si se mnou dělal, co se mu zlíbilo. Oddala jsem se své vášni, té mrše, která je ve mně nezkrotná a znovu probuzená. Která je chtivá a drásavá! Maže všechna dobrá předsevzetí... Krot' se, děvenko! Nekrotím... Mysli rozumem! Nemyslím... Nepodléhej! Podléhám...

Rozškrábala jsem mu záda až do krve jako krvežíznivá empusa.

„Ty ses zbláznila!“ zbledl, když si je po milostném zápase obhlížel v zrcadle.

„No a co? Něco si ode mě odneseš domů,“ nedala jsem se.

„Co asi řekne žena, až uvidí, že jsem zřízený, jako bych vyběhl ze lví klece?!“ Poprvé jsem ho viděla našťavaného. Ta jeho jedinečná úroveň a lehkovážný optimismus byly rázem pryč. Zamýšlel se, jak vysvětlí své ženě šrámy, jež ho obviňovaly. Rázem bylo jasné, že jeho líčení manželství, které je tak akorát „na odpis“, neodpovídalo skutečnosti. Že jsem jen další v řadě hloupých husiček, které mu podlehnou, když kývne prstíčkem.

„Jsi stejný jako všichni. Užít si a táhnout dál!“

„Nic jsme si neslibili.“

„To tedy ne...“

Tvářil se nakvašeně, ještě když jsme sedali do jeho auta a ujížděli lesem k domovu. Chvilí mlčel, pak si zapálil a pustil rádio.

„Takže se mnou nemluvíš?“ přeťala jsem hrobové ticho.

„Ale mluvím. Jen mě to našťvalo.“

„Takže se nikoho neobáváš, ale ženy ano?“

„Nechci o tom mluvit.“

Bylo to jasné. Nikdo ho neměl rád, většina obchodních partnerů ho doslova nenáviděla, všichni mu podlézali, jen jeho žena k němu byla upřímná. Poznali se totiž, když on byl ještě ubohý bezvýznamný moula s prázdnými kapsami. Před mnoha lety se stal vekslákem, pasákem, donašečem, spolupracoval s policajty, privatizoval nejprve malé prodejny, pak ty větší, až začal skupovat dílny, fabriky... Měl na to vlohy. Šel na to nemilosrdně, kdo mu konkuroval, byl zastrašen, nebo zmizel. Tak se to o něm tradovalo. A já se s ním vozím v jeho naleštěném autě, a připadám si v bezpečí...